

HÁTRAMARADÓK (RÉSZLET)

Ebben a tóban gardák is vannak, eddig csak a Balatonban láttam őket.

Kornél tíz éve erőszakkal vitt le a Balatonhoz, annyira nem akartam menni, hogy meg is vertem. Én nem csak a tettelegességtől, a hangos szótól is rettegettem mindig, de aznap ott álltam vele szemben, ordítottam valami ismeretlen hangon, és két idegen öklömmel vertem a vállát, a mellkasát, aztán belekapaszkodtam az ajtófélfába, mint egy idióta rajzfilmhős. Ő, egyik kezében a bőröndömmel, csak állt, és szorította a csuklóm; nem szólt egy szót sem, várta, hogy elaludjon bennem az indulat. Meg is nyugodtam perceken belül, leszegtem a fejem, kitéptem a kezéből a csomagomat, a kocsiajtó nem akart azonnal kinyílni, hosszan rángattam, tudtam, hogy nevetséges vagyok. Az úton beszélgetett saját magával, én dacosan gubbasztottam az ülés sarkában, rá se néztem, de fűrödtem a hangjában, a benne bujkáló mosolyban, ahogy az első perctől fogva mindig.

A Balatonon kulcsrakész faház várt minket. A teraszról a tóra lehetett látni, iszonyú meleg volt, ragyogott minden, de nem akartam megadni magam. Kornél kávéfőzött a konyhában, közben U2-t dúdolgatott, ráismertem a *Where the streets have no names*. Döbbenetesen, hihetetlenül művelt volt zeneileg, hivatásos zenészeknél se láttam olyan igényességű és annyira hatalmas gyűjteményt, mint nála. Ő ajánlott nekem albumokat, filmeket, sőt, ki is írta őket CD-re, mert én – az utóbbi években főleg – abszolút bezárkóztam, tőlem a világ mehetett, amerre akart, kizárólag a képeimmel törődtem. Sose voltam szemlélődő alkat, a jó ég tudja, hogy lett belőlem képzőművész, mikor ilyen mértékig nem érdekelt, amit magam körül láttam; hogy miből dolgozom a mai napig, az én számomra se fog soha kiderülni.

Este lementünk sétálni a vízhez, még mindig apatikus voltam, Kornél pedig kérlelhetetlenül vidám. Belegázolt a vízbe, közben egy másik U2-számot harsogott, ezúttal a *Bad* hangjaitól bújtak riadtan a nád közé a hattyúk. A víz felcsapott az arcomig, akkor végre bőgni kezdtem, csúnyán és hangosan, a mellettünk ricsajozó tizenévesek rémülten hallgattak el. Kornél nem hagyta abba az éneklést, csak lehalkította a hangját, és az ölébe göngyölített, rám hajtogatta a végtagjait, ahogy annak idején az apám, akit itt, a Balatonon, a vízben térdig gázolva, énekelve láttam utoljára.

Mindketten a hőseim voltak, a csillogó páncélzatú lovagjaim, akikkel ha együtt voltam, bármi megtörténhetett. Milán utált ezért.

Ő nem volt lovag, legalábbis nem abban az értelemben, ahogyan a másik kettő. Milán kibélelte az életemet, mint egy madárfészket, annyi különbséggel, hogy ha nem akarok, nem kellett volna megtanulnom repülni, a fészek örökre biztonságot nyújtott volna, a gondolkodás, a cselekvés és voltaképp az élet kényszere nélkül. Úgy vált számomra nélkülözhetetlenné, hogy észre se vettem, csak akkor, amikor ott maradtam nélküle két hétre, és tudom, hogy csak amiatt fogadtam vissza, úgy örültem, mikor megjött, ahogy előtte még soha semminek.

Megfáztam a vonaton a légkondicionálótól, hiába kértem, hogy kapcsolják ki vagy mérsékeljék legalább, azt mondták, nem lehet, központilag van üzemeltetve. Központilag? Mégis honnan? Most tele a fejem váladékkal, és nem érzek illatokat. Mindig illatmániás voltam, imádni vagy gyűlölni tudtam valakit attól függően, milyen volt az illata, ezt nem értették a mostohaapám rokonai,

akik azonnal beleszerettek öt éves cserfességembe, de én irtóztam a parasztszagtól, ami áradt belőlük. Az ápolatlanság, a tehenek, a vidéki élet szaga borzongatott, gyerek voltam, városból jöttem, mit tudtam én, mit szenvednek ezek, legfőképp önmaguktól. Csak utáltam őket csendben, letöröltem a csókjuk nyomát az arcomról, Ani néni meglátta egyszer a mozdulatot, megkeményedtek a vonásai, és azután nem csókolt meg többet. Nem érdemelte, hiszen egy volt a jobbak közül, de a gyerek, főleg, ha hiú és sértett, igazságtalan. Tájékozódtnam is a szagok segítségével, mindig tudtam, hol van anyám a lakásban, visszanézve már tudom, nem a dezodorja illata vezetett, hanem az öléé, a hajáé, a hónaljáé, mint egy kis állat, úgy szaglásztnam a helyiségekben utána. Senkinek nem volt olyan illata, mint az anyámnak. A mostohaapám is parasztszagú volt, sűrű bajsza alól nyaranta patakokban csorgott az izzadtság, nem érttem, hogyan tud anyám hozzáérni, nem tudtam még semmit a szerelemről. Csak azt érzékeltem, hogy bűdös, élesztőszagú a bőre a portól és az állatok mocskától, a kezei mindig piszkosak, volt, hogy sírtam is, ha arra gondoltam, hogy hozzáér vele az anyám áttetsző bőréhez. Anyám nem volt szent, csak nekem volt az, a teste miatt; a belső szentséggel nem tudtam mit kezdeni, nem regisztráltam, honnan ered és mit eredményez, csak azt láttam, hogy a minket körülvevő, bűzölgő parasztkok között ott áll ő, mint egy érinthetetlen, gyönyörű szellem, aki valószínűleg csak jóságból és sajnálatból nyitja szét a combjait a mostohaapám előtt, áldozatnak éreztem ezt, aminek egyetlen értelmét a testvéreim létezése adta. Én, a fehér gyermek, illatos apám hideg és kemény sarja, nem kegyelmeztem a parasztszagúaknak, és ezért a saját magányommal fizettem. Az anyám nem lehetett a társam, nem volt senkié sem, ezt nagyon hamar elfogadtam, nem is vártam tőle, hogy vállaljon, imádtam anélkül is. A testvéreim, ez a két szép, sötét, furcsa gyerek (ma is azok) hozzájuk, a parasztszagúakhoz tartoztak, nem hozám, és újabb bizonyítékul szolgáltak, hogy mégis lehet szeretni minden logika nélkül, bárhogy tiltakoztam ellene. A barátaim meg csak egy darabig tudtak velem jönni, ha elindultam a homokbánya mögött a Nap után, nem bírták sokáig nézni, nem is érdekelte őket úgy, mint engem, hogy mi a különbség a bokrok zöldje között napfelkeltében, naplementében vagy akár a déli órákban. Ahová fontos volt, oda Kornélon kívül nem jött velem soha senki.

Milán hív, de megint kinyomom a telefont. Nem kapcsolom ki, mikor ideértem, azt akartam, hogy tudja, szándékosan nem veszem fel. Nem kegyetlenségből, csak hogy egyértelmű legyen a számára, nem szeszélyből jöttem el. Kornél nem hív, ő tudja. Dolgozik, szállítja az anyját és a hűgait, ahová csak kéri, este főz, filmeket néz, talán nincs is egyedül, közben pedig ott terpeszkedik benne a hiányom, mint egy jéghegy, szúrja, borzongatja, de mégsem telefonál. Ez alkalommal hagyja, hogy meneküljek, mert előle futok. Mindkettejük elől.

Egy bogár túl közel repült a vízhez, elkapta egy lesben álló vízipók, fulladozik a hosszú lábak szorításában. Ez a legborzalmasabb halál.

Egyik éjjel, nem tudom, mitől, én is fulladoztam, Kornél kint feküdt a kanapén, oda száműztem egy veszekedésünk után, ilyenkor daczból se ment haza, pedig minden alkalommal üvöltve követeltem, tűnjön végre el. Amikor meghallotta a zihálásom, azonnal berontott, ha nálam volt, úgy aludt mindig, mint a hiúz, éberen. Kétségbe ejtett, hogy nem tudok lélegezni, kapaszkodtam az ingébe, belefúrtam a fejem, az a furcsa képzetem támadt, hogy ő majd visszaadja nekem a levegőt. Eltépte magát, a konyhába szaladt nájlonzacskóért, aztán belenyomta a fejem. Szinte azonnal helyreállt a légzésem, de még legalább félórán át remegtem a karjában, mert persze arról, hogy otthagyon, szó se lehetett. Sírni akartam a réműlettől, a felháborodástól, hogy megint szükségem volt rá, hogy megint ki tudja, mi lett volna velem, ha nincs ott, hogy megint nem adott nekem más választást az a tréfás kedvű Isten, akiben annyira konokul hisz, mint hogy az mentse meg, aki elveszejtett, de nem bírtam.